

Sammanfattning

Baselkommittén slutförhandlar nu ett kompletterande kapitalkrav baserat på bruttosoliditeten. Det här kravet skiljer sig från de befintliga kapitalkraven eftersom det inte tar hänsyn till den underliggande risken i bankens tillgångar. Enligt förslaget skulle bruttosoliditetskravet vara ett minimikrav på 3 procent av ett belopp som i grova drag motsvarar bankens totala tillgångar.

Bruttosoliditetskravet ska begränsa bankernas skuldsättningsgrad. Det ska också minska risken för att bankernas interna modeller sänker riskvikterna mer än vad som är motiverat av den faktiska risknivån. Ett bruttosoliditetskrav kan därför ha positiva effekter och göra bankernas kapitaltäckning mer robust.

Men eftersom ett minimikrav om en bruttosoliditet på 3 procent är högre än det befintliga, riskvägda, minimikravet minskar bankernas buffertar betydligt. Det minskar därför utrymmet för banken att återställa sin kapitalbas innan den understiger minimikraven. Därmed ökar risken för brott mot minimikraven, vilket försämrar den finansiella stabiliteten.

När Baselkommittén kommit överens om nivån på bruttosoliditetskravet återstår för EU att implementera det. Då måste EU ta ställning till vilka konsekvenser ett brott mot kravet ska medföra. En utformning som innebär att hela eller stora delar av bruttosoliditetskravet i praktiken utgörs av en kapitalbuffert skulle behålla kravets positiva effekter i goda tider samtidigt som de negativa sidoeffekterna i ett stressat läge undviks.

Inledning

Kapitalkraven på banker fyller flera samhällsekonomiska funktioner. För det första ska de skydda bankers solvens så att de har kapacitet att absorbera förluster i dåliga tider. För det andra ska kapitalkraven ge banker incitament till ett välavvägt risktagande i såväl goda som dåliga tider. Slutligen ska kapitalkraven bidra till att upprätthålla förtroendet för det finansiella systemet.

Sedan 2014 finns nya kapitaltäckningsregler för banker inom EU.¹ Ett regleringsförslag som fortfarande återstår att besluta är ett kompletterande minimikapitalkrav i form av ett bruttosoliditetskrav.² Förslaget diskuteras för tillfället på global nivå i Baselkommittén, som sedan 2010 arbetar med att reformera den globala Baselöverenskommelsen om bankers och kreditmarknadsbolags kapitaltäckning.³

Förslaget innebär ett minimikrav att bankens bruttosoliditet ska vara minst 3 procent av ett icke riskvägt exponeringsbelopp som i grova drag motsvarar bankens totala tillgångar. Bruttosoliditetskravet innebär därför en lägsta nivå för bankernas kapital. Det sätter också en gräns för bankernas frihetsgrader att minska de riskvägda tillgångarna med interna modeller.

Ett bruttosoliditetskrav på 3 procent skulle inte höja de totala kapitalkraven för storbankerna i Sverige i ett normalt läge. Kravet skulle däremot leda till ett högre minimikrav i kronor för många banker. Därmed skulle risken för att banker bryter mot minimikapitalkraven sannolikt öka i ett läge med finansiell stress. Det skulle kunna få negativa konsekvenser för den finansiella stabiliteten och förvärpa den makroekonomiska utvecklingen vid redan ogynnsamma förhållanden.

Analysen av bruttosoliditetskravet har hittills framför allt fokuserat på kravets effekter i normala tider. Syftet med den här FI-analysen är att belysa ett perspektiv som ännu inte har fått särskilt mycket uppmärksamhet, nämligen kravets effekter i ett stressat läge när betydande kapitalförluster har uppstått.

Vad är bruttosoliditetskravet?

Bruttosoliditetskravet är ursprungligen ett av Baselkommitténs förslag för att minska risken för framtida finansiella kriser. Kommittén publicerade förslaget inom ramen för det globala regelverket Basel 3 i december 2010.⁴ Därefter publicerade kommittén ett mer heltäckande ramverk för bruttosoliditetskravet i januari 2014.⁵

Syftet med kravet är att undvika att kapitalet i en bank blir för litet i förhållande till bankens totala exponeringar. Det föreslås utgöra en lägstanivå för bankens primärkapital, oavsett de riskbedömningar som ligger till grund för det riskvägda kapitalkravet. Kravet föreslås därför fungera som ett minimikrav som kompletterar de riskvägda kapitalkraven.

1 Capital Requirements Directive IV (CRD IV) och Capital Requirements Regulation (CRR) trädde i kraft 2014.

2 Se Eba (2016)

3 Försättningsvis används endast "banker" som ett samlingsnamn för banker och kreditmarknadsbolag.

4 Se BCBS (2010).

5 Se BCBS (2014).

Kommittén definierar bruttosoliditet som:

$$\text{Bruttosoliditet} = \frac{\text{Kapitalbelopp}}{\text{Exponeringsbelopp}}$$

Enligt förslaget motsvarar kapitalbeloppet bankens primärkapital som det definieras i BCBS (2010). Primärkapitalet kan bestå av aktiekapital, ackumulerat resultat och skulder med evig löptid. Exponeringsbeloppet motsvarar bankens tillgångar på balansräkningen med justeringar för derivatexponeringar, värdepappersfinansiering och vissa poster utanför balansräkningen såsom lånelöften. Därmed skiljer sig exponeringsbeloppet från bankens bokföringsmässiga balansomslutning, som enbart omfattar de totala tillgångarna.⁶

Bruttosoliditetskravet tar ingen hänsyn till risken i bankens exponeringar. Det beror på att exponeringsbeloppet beräknas som summan av bokförda och andra icke-riskvägda belopp. Bruttosoliditeten skiljer sig därmed avsevärt från en kapitalkvot enligt kapitaltäckningsregelverket. I en sådan kapitalkvot byts exponeringsbeloppet ut mot riskvägda tillgångar, vilket motsvarar summan av alla exponeringar multiplicerade med olika riskvikter. De riskvägda tillgångarna blir därmed större ju högre exponeringarnas underliggande risk bedöms vara. Bruttosoliditeten påverkas däremot inte av den bedömda underliggande risken.

FÖRSLAGET OCH PROCESSEN FRAMÖVER

Baselkommitténs förslag är en miniminivå för bruttosoliditetskravet som innebär att bankens primärkapital måste utgöra minst 3 procent av exponeringsbeloppet. Under 2017 planerar Baselkommittén att göra slutgiltiga justeringar av kravet, varpå det kan föras in i Pelare 1 i den globala Baselöverenskommelsen. Eftersom det handlar om en överenskommelse innebär detta dock inte att kravet kommer att gälla i lagstiftningen på nationell nivå.

Kravet kan bli bindande i svensk lag om det inkluderas i kapitaltäckningsreglerna på EU-nivå. För att detta ska kunna ske måste kravet föreslås av EU-kommissionen, varpå det måste antas av EU-parlamentet och ministerrådet antingen i form av en förordning eller som ett direktiv. Om kravet införs som en förordning börjar det gälla direkt. Om kravet däremot införs som ett direktiv är Sverige som medlemsstat skyldig att införa det i svensk lag. Det sker normalt sett genom att regeringen på basis av ett utredningsförslag lämnar en proposition till riksdagen som sedan beslutar hur kravet ska införas.

Vad innebär de befintliga kapitalkraven?

Eftersom bruttosoliditetskravet definieras som andelen primärkapital i förhållande till exponeringsbeloppet är det relevant att jämföra bruttosoliditetskravet med de riskvägda primärkapitalkraven. Det samlade riskvägda primärkapitalkravet består av flera olika beståndsdelar som beskrivs i tabell 1. Inom ramen för Pelare 1 finns ett minimiprimärkapitalkrav på 6 procent av bankens riskvägda tillgångar, och det kombinerade buffertkravet. Finansinspektionen (FI) gör också för varje bank en individuell samlad kapitalbedömning av kapitalkravet inom

⁶ Se BCBS (2014).

ramen för den årliga översyns- och utvärderingsprocessen, vilket mynnar ut i ett kapitalkrav som kallas Pelare 2.

Tabell 1. Genomsnittligt primärkapitalkrav för de fyra svenska storbankerna, andra kvartalet 2016, procent av riskvägda tillgångar

Minimiprimärkapitalkrav Pelare 1	6,0
Delsumma: Minimiprimärkapitalkrav Pelare 1	6,0
Pelare 2: Ränterisk i bankboken, koncentrationsrisk, pensionsrisk och övrigt	1,9
Pelare 2: Riskviktsolv på bostadslån	3,6
Pelare 2: Systemriskbuffert	2,0
Delsumma: Pelare 2-krav som ska täckas av primärkapital	7,5
Systemriskbuffert	3,0
Kapitalkonserveringsbuffert	2,5
Kontracyklisk kapitalbuffert	0,8
Delsumma: Kombinerat buffertkrav som ska täckas av primärkapital	6,3
Totalt primärkapitalkrav	19,8

Källa: Finansinspektionen.

De svenska bankernas kapitalkrav påverkas också av det så kallade Basel 1-golvet. Med undantag för vissa typer av exponeringar motsvarar det här golvet 80 procent av kapitalkravet enligt Basel 1-regelverket från 1988. Basel 1-golvet infördes som en del av övergångsreglerna när kapitalkraven ställdes om efter Basel 2-överenskommelsen 2005. Golvet var tänkt att vara temporärt men kvarstår fortfarande i vissa länder.⁷ Det framgår av EU:s tillsynsmyndighet att Basel 1-golvet ska gälla till 2017. Fram till dess är Basel 1-golvet ett minimikapitalkrav. Det är dock upp till FI att bestämma om golvet ska tillämpas i Sverige och att bedöma hur allvarliga eventuella brott mot golvet är.

KONSEKVENSER AV BROTT MOT KAPITALKRAVEN

Banker som inte uppfyller kapitalkraven kan bli föremål för olika sorters åtgärder beroende på vilket krav regelöverträdelserna gäller. Kapitalkraven fyller något olika funktioner och därför följer olika åtgärder vid brott mot kraven.

Brott mot minimikravet

Om en bank inte uppfyller minimikapitalkravet under Pelare 1 eller Basel 1-golvet så har FI en skyldighet att vidta åtgärder. Ett minimikrav utgör därför en nedre bindande gränsvärde. Lagen om bank och finansieringsrörelse ger FI ett antal olika alternativ till ingripanden. Om FI beslutar att återkalla bankens tillstånd ger lagen FI rätten att besluta om hur bankens rörelse ska avvecklas. En bank kan också försättas i så kallad resolution, det vill säga ordnad rekonstruktion eller avveckling under statlig kontroll. Det kan ske under förutsättning att FI bedömer att banken fallerar eller sannolikt kommer att falla och givet ett antal andra villkor.⁸

Brott mot det kombinerade buffertkravet

När en banks kapital understiger det totala kapitalkravet bryter banken mot det kombinerade buffertkravet, vilket medför automatiska restriktioner. Något förenklat säger lagen om kapitalbuffertar att en bank

⁷ Se Niemeyer (2016).

⁸ Se Riksgäldens webbplats (www.riksgalden.se) för mer information om resolutionsförfarandet.

som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet bland annat får begränsade möjligheter att betala utdelningar, göra vissa kupongutbetalningar, samt förbinda sig att betala rörliga ersättningar såsom bonusar. Banken ska också lämna in en kapitalkonserveringsplan till FI om hur banken ska göra för att på nytt uppfylla det kombinerade buffertkravet. Om FI bedömer att kapitalkonserveringsplanen inte återställer kapitalbasen är FI skyldig att ingripa genom ett föreläggande eller genom att besluta om ytterligare inskränkningar i bankens rätt att göra värdeöverföringar, såsom utdelningar.

Buffertarna ger alltså banken handlingsutrymme att återupprätta sitt kapital under FI:s överseende trots att förluster har drivit ner kapitalet under det totala kapitalkravet. Därmed blir påföljderna, under vissa förutsättningar, inte lika drastiska som vid ett brott mot minimikravet. Genom att buffertar kan användas för att undvika brott mot minimikravet så minskar de risken för att banken måste avvecklas eller hamna i resolution, vilket skulle innebära risker för den finansiella stabiliteten. Buffertar har därför en positiv effekt för bankens och det finansiella systemets stabilitet.

Pelare 2-kravets funktion

Konsekvenserna av att en bank understiger det totala kapitalkravet i tabell 1 beror på hanteringen av Pelare 2-kravet. Både nivån på Pelare 2-kravet och konsekvensen av att understiga denna nivå bestäms diskretionärt av FI och beror på de rådande omständigheterna. I dagsläget har FI inte fattat något formellt beslut om Pelare 2-kraven som riktar sig mot bankerna, men det är känt hur stora kraven är. Om FI fattar ett formellt beslut om Pelare 2-kraven kommer dessa att ingå i minimikapitalkravet.

När en bank har betydande finansiella svårigheter kan riskbilden förändras på kort tid. Exempelvis kan vissa risker som inkluderats i bedömningen av Pelare 2-kravet ha materialiserats i form av förluster, vilket kan innebära att det inte längre finns grund för att kräva att banken ska ha kapital för dessa. FI kan då anpassa sitt beslut om Pelare 2-kraven till de rådande omständigheterna. Därmed kan stora delar av pelare 2-kapitalkravet, under vissa omständigheter, i praktiken betraktas som en ytterligare kapitalbuffert.

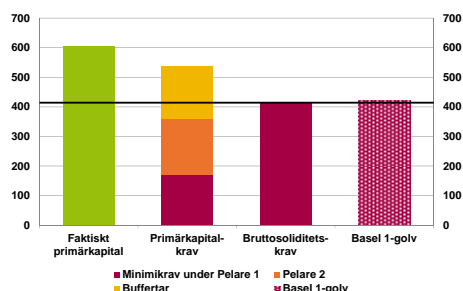
I sin funktion som buffert bidrar Pelare 2-kraven till ökad motståndskraft i banksystemet. De utgör i praktiken ett förlustabsorberande kapitalkrav och ökar utrymmet för banken att återupprätta sin kapitalbas under FI:s överseende. Därmed bidrar även Pelare 2-kraven till att undvika brott mot minimikravet under Pelare 1.

Bankernas frivilliga "management"- kapitalbuffertar

Utöver de kapitalkrav som FI ställer vill en bank normalt ha en egen så kallad management-buffert i form av extra förlustabsorberande kapital. På så sätt kan banken minska risken för restriktioner och ingripanden från FI för brott mot det totala kapitalkravet på grund av normala fluktuationer i kapitalkrav och kapitalbas.

Storleken på management-bufferten bedöms ofta efter en avvägning mellan avkastning och risk. Banken vill oftast inte ha mer kapital än nödvändigt. Ju mer kapital banken har desto lägre blir avkastningen på eget kapital. Å andra sidan vill banken inte heller bryta mot regelverket på grund av exempelvis oväntade förluster och marknadsvärdesförändringar. Ju större den frivilliga bufferten är desto lägre blir sannolikheten att banken ska utsättas för restriktioner av FI. Precis som kapitalbuffertar har bankernas management-buffertar en positiv inverkan på den finansiella stabiliteten.

Diagram 1. Kapital och kapitalkrav för de fyra svenska storbankerna, andra kvartalet 2016 (Miljarder kronor)

Källa: Finansinspektionen.

Anm. Basel 1-golvet får täckas av såväl primärkapital som supplementärkapital. Nivån för Basel 1-golvet i termer av primärkapital är därför i praktiken lägre än i diagrammet. Basel 1-golvet förväntas att upphöra gälla under 2017. Det horisontella svarta strecket avser nivån på bruttosoliditetskravet i kronor.

Hur förhåller sig bruttosoliditetskravet till de befintliga kapitalkraven?

Ett bruttosoliditetskrav på 3 procent skulle enligt FI:s beräkningar inte leda till något behov av nytt kapital för de svenska storbankerna i dagsläget (se diagram 1). Under antagandet att de riskvägda tillgångarna och exponeringsbeloppen är oförändrade skulle bruttosoliditetskravet motsvara i genomsnitt 15,8 procent i termer av riskvägda tillgångar vid andra kvartalet 2016. Det är lägre än de svenska storbankernas genomsnittliga faktiska primärkapitalkvot på 22,7 procent och de genomsnittliga riskvägda primärkapitalkraven på 19,8 procent.

Bruttosoliditetskravet skulle däremot vara betydligt högre än det rådande riskvägda minimiprimärkapitalkravet, och till och med överstiga summan av minimikravet under Pelare 1 och Pelare 2-kravet. Bruttosoliditetskravet överstiger inte det samlade Basel 1-golvet, men golvet förväntas upphöra under 2017. I det tilltänkta framtida regelverket är Basel 1-golvet alltså ingen miniminivå. I fortsättningen beskriver den här artikeln därför effekterna av bruttosoliditetskravet under antagandet att Basel 1-golvet inte längre gäller.

Som minimikrav skulle bruttosoliditetskravet ha väsentliga effekter på buffertutrymmet i det framtida kapitaltäckningsregelverket. Kravet skulle innebära en avsevärt minskad marginal från det att en bank inte uppfyller det samlade riskvägda kapitalkravet till dess att banken inte uppfyller minimikravet i termer av bruttosoliditet. Det skulle också minska möjligheterna att utnyttja delar av det kombinerade buffertkravet och Pelare 2-kravet i en kris.

EFFEKTER PÅ DEN FINANSIELLA STABILITETEN

Om bruttosoliditetskravet på 3 procent införs som ett minimikrav skulle nivån på kravet därför medföra en ökad risk att en bank underskrider ett av minimikapitalkraven. Som beskrivs ovan ska minimikapitalkraven tolkas som nedre bindande kapitalkrav. FI har också en skyldighet att ingripa när en bank underskrider ett minimikrav. Vid ett brott mot minimikraven är risken därför hög att banken måste avvecklas eller försättas i resolution.

Att väl tilltagna buffertmekanismer är så viktiga beror på att händelseförloppet när en bank ska avvecklas eller försättas i resolution riskerar att involvera ett stort mått av osäkerhet. Myndigheterna ska fatta ett antal beslut med allvarliga påföljder för bankens verksamhet och för värdet på bankens skulder och eget kapital. Vid en avveckling kan det också vara oklart hur lång tid det tar tills tillgångarna kan säljas för att återbetala bankens skulder. Alla de här faktorerna gör att om en bank närmar sig ett minimikapitalkrav kan det uppstå oro bland investerare, långivare och andra aktörer på de finansiella marknaderna. Detta kan leda till ökade finansieringskostnader för banken, vilka i så fall kan förvärra bankens problem.

Det är sannolikt att osäkerheten stiger även kring andra aktörer på de finansiella marknaderna. Detta beror på att banker ofta har skulder till en mängd olika motparter. Ofta råder dessutom ett ömsesidigt beroende mellan olika aktörer på de finansiella marknaderna, exempelvis i bankernas likviditetshandling. Även om myndigheternas process för avveckling och resolution är välordnad kan därför ett scenario där en bank ska avvecklas eller försättas i resolution få spridningseffekter i det finansiella systemet. De här effekterna skulle kunna få konsekven-

ser i form av ökade finansieringskostnader eller till och med begränsad tillgång till finansiering.

Ökade finansieringskostnader i det finansiella systemet riskerar att leda till högre finansieringskostnader för företag och hushåll. Dessutom riskerar ett scenario av finansiell instabilitet att involvera sjunkande tillgångsvärden i ekonomin, vilket minskar värdet på hushållens sparande.

Vidare är det tänkbart att det föreslagna bruttosoliditetskravet skulle medföra att bankerna i ett tidigare skede minskar sin utlåning för att förbättra relationen mellan kapitalbasen och de totala tillgångarna, ytterst i syfte att undvika ett läge där banken försätts i resolution. Kombinationen av de här faktorerna riskerar att dämpa utvecklingen i den reala ekonomin och leda till ökad arbetslöshet.

Höga kapitalnivåer är en hörnpelare i ett stabilt banksystem, men för att undvika den här typen av självförstärkande effekter är det viktigt att kapitalet kan absorbera förluster innan banken bryter mot minimikravet. Detta förutsätter att kapitalkraven innefattar buffertar.

BRUTTOSOLIDITETSKRAVET OCH MANAGEMENT-BUFFERTARNA

Det går att argumentera mot att bruttosoliditetskravet skulle öka sannolikheten för brott mot minimikapitalkravet. Bankerna skulle nämligen kunna välja att öka sina frivilliga management-buffertar till följd av det högre minimikravet. Genom att öka primärkapitalbasen skulle bankerna kunna behålla samma sannolikhet för brott mot minimikravet som innan bruttosoliditetskravet infördes.

Men det här argumentet bygger på några viktiga antaganden som inte är rimliga. För det första skulle bankerna i dagsläget enbart höja sina buffertar till följd av bruttosoliditetskravet om de i praktiken utgår från minimikapitalkravet, och inte det totala kapitalkravet, i sin kapitalplanering. FI:s tillsynsdialog med bankerna indikerar att det totala kapitalkravet – inte minimikapitalkravet – i praktiken är den bindande lägsta nivån i deras kapitalplanering. Givet att det totala kapitalkravet förblir opåverkat samtidigt som minimikravet höjs skulle bankerna därför inte vidta någon åtgärd för att öka de frivilliga buffertarna i sin kapitalplanering.

Dessutom bygger argumentet på att bankernas bedömning om en optimal kapitalbuffert motsvarar den bedömning som ligger till grund för regelverkets rådande buffertkrav. Det finns skäl att ifrågasätta det antagandet eftersom banker och tillsynsmyndigheter har olika mål och incitament. Bankerna har incitament att maximera avkastningen på eget kapital. Tillsynsmyndighetens målsättning är däremot att säkerställa stabiliteten i hela det finansiella systemet, eftersom ett bankfallissemang kan skapa höga direkta och indirekta samhällskostnader. Det är därför troligt att bankernas bedömning av den optimala kapitalbufferten är lägre än tillsynsmyndighetens. Bankernas anpassning av management-bufferten till följd av ett bruttosoliditetskrav kan därför väntas bli liten.

BRUTTOSOLIDITETSKRAVETS EFFEKTER I ANDRA LÄNDER

Banker i flera länder riskerar att påverkas av ett bruttosoliditetskrav på ett likartat sätt som i Sverige. Effekterna bör främst bli påtagliga för länder som har banker med en stor andel tillgångar med låga riskvikter enligt det rådande kapitaltäckningsregelverket. Det beror på att lägre

Diagram 2. Bruttosoliditetskrav på 3 procent omräknat till procent av riskvägda tillgångar

Källa: EBA (2016) och FDIC (2016).

Anm. Staplarna avser medelvärden för banker i respektive land.

För EU-länderna är medelvärdena baserade på data på fullt implementerade ("fully loaded") bruttosoliditetskvoter och primärkapitalkvoter före stress från EBA:s stresstest 2016 som baserades på data per 2015. Medelvärdena för icke-EU-länder är baserade på bankernas egna rapporterade bruttosoliditetskvoter samt primärkapitalkvoter per juni 2016 i FDIC:s Global Capital Index.

riskvikter ger lägre riskvägda tillgångar och ett lägre riskvägt kapitalkrav medan bruttosoliditetskravet förblir på samma nivå för en given balansomslutning oavsett de underliggande riskerna.

Förutom Sverige riskerar exempelvis Nederländerna, Schweiz och Danmark att påverkas särskilt påtagligt. För dessa länder, och resten av EU, gäller också de bindande reglerna i kapitaltäckningsförordningen som innehåller primärkapitalkravet på 6 procent av riskvägda tillgångar. Därför kommer ett bruttosoliditetskrav att innebära ett högre faktiskt minimikapitalkrav under Pelare 1 i ett stort antal länder (se diagram 2).

Hur kan de negativa effekterna mildras?

Införandet av ett bruttosoliditetskrav på 3 procent som ett minimikrav skulle alltså innebära ett ökat minimikapitalkrav för banker i Sverige och ett antal andra länder. Däremot skulle det inte innebära någon förändring av det totala kapitalkravet inklusive buffertar för de svenska storbankerna. Det är därför sannolikt att bruttosoliditetskravet skulle öka risken för att banker underskrider minimikapitalkraven, vilket kan leda till avveckling eller resolution. Detta skulle i sin tur sannolikt få negativa konsekvenser för den finansiella stabiliteten och realekonomin.

Det finns därmed skäl att noga analysera möjligheterna att minska de möjliga negativa konsekvenserna av ett bruttosoliditetskrav. Ett alternativ skulle vara att i praktiken utforma hela eller stora delar av kravet som en kapitalbuffert. Detta skulle kunna innebära andra åtgärder vid ett brott mot bruttosoliditetskravet än vid ett brott mot det riskvägda minimikravet. Den här typen av utformning skulle kunna gynna den finansiella stabiliteten.

Förutsättningarna för detta beror till stor del på inriktningen på införandet av bruttosoliditetskravet på EU-nivå. Den 3 augusti 2016 lämnade den Europeiska bankmyndigheten (Eba) en rapport till EU-kommissionen om bruttosoliditetskravet. Där framstår det som att huvudinriktningen inom EU är att kravet ska införas som ett minimikrav. Men EU-kommissionen har ännu inte beslutat hur förslaget om införande av ett bruttosoliditetskrav inom EU ska se ut. Förslaget ska dessutom senare bearbetas i förhandlingar inom och mellan ministerrådet och parlamentet. Det är därmed för tidigt att säga vilka regler som ska gälla vid ett brott mot bruttosoliditetskravet. Nästa steg i processen är att EU-kommissionen ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och ministerrådet om bruttosoliditetskravets inverkan och effektivitet.

Referenser

BCBS (2010), "Basel III: A global regulatory framework for more resilient banks and banking systems", Basel Committee on Banking Supervision, Bank of International Settlements.

BCBS (2014), "Basel III leverage ratio framework and disclosure requirements", Basel Committee on Banking Supervision, Bank of International Settlements.

Eba (2016), "EBA Report on the Leverage Ratio Requirements Under Article 511 of the CRR", European Banking Authority.

Eba (2016), "2016 EU-wide Stress Test", European Banking Authority.

FDIC (2016), "Global Capital Index", Federal Deposit Insurance Corporation.

FI (2014), "Bruttosoliditetskrav för svenska banker", FI-Dnr 14-16911, Finansinspektionen.

Niemeyer, J. (2016), "Basel III – vad och varför?", *Penning- och valutapolitik*, 2016:1, Sveriges riksbank.